

Ο ΑΝΤΡΑΣ ΤΗΣ L'ORÉAL

L'ORÉAL THROUGH GILLETTE · 14

Περίμενα πολύ καιρό πριν γράψω αυτό το κείμενο.

Όχι επειδή μου έλειπαν οι λέξεις, αλλά επειδή φοβόμουν να τις σπαταλήσω για έναν άνθρωπο που άξιζε περισσότερα.

Ο Giorgio δεν ήταν πωλητής.

Ήταν μια μέθοδος μεταμφιεσμένη σε άνθρωπο.

Ήταν ο κύριος Giorgio Priolo, εμπορικός διευθυντής Νότιας Ιταλίας της L'Oréal.

Είχε ξεκινήσει ως πωλητής στα μέσα της δεκαετίας του 1970, στον κόσμο των αρωματοπωλείων — μια αγορά συνδεδεμένη σχεδόν αποκλειστικά με τις γυναίκες, ακριβώς ο κόσμος στον οποίο μιλούσε πάντα η L'Oréal και με τον οποίο έμεινε βαθιά δεμένη. Ένας κόσμος που κάποια στιγμή γέννησε το σλόγκαν που σήμερα είναι παγκόσμιο, «Because I'm Worth It», σαν να ήταν η απάντηση μιας γυναίκας κουρασμένης να αποδεικνύει την αξία της, κουρασμένης να ζητά άδεια για να νιώσει ότι αξίζει.

Οι παγκόσμιες διαφημιστικές εταιρείες έχουν κερδίσει δισεκατομμύρια δολάρια αναπτύσσοντας τέτοιες ιδέες, με όλη τη δήθεν δημιουργικότητά τους, ενώ το μόνο που χρειαζόταν πραγματικά ήταν να στείλουν έναν πωλητή στο Queens, να ακούσει απλούς ανθρώπους για λίγες ώρες και να μετατρέψει τα λόγια τους σε δύο απλές ιδέες, για την τιμή ενός καφέ του ενός δολαρίου.

AXAXAXAXAX.

Τον γνώρισα σε ένα ξενοδοχείο, καθισμένος σε ένα τραπέζι με τον πατέρα μου, ένα από εκείνα τα βράδια που η δουλειά και η οικογένεια ανακατεύονται χωρίς να ζητήσουν άδεια.

Η L'Oréal τον είχε στείλει να οργανώσει τις δραστηριότητές της στις μεγάλες αλυσίδες λιανικής, μια αναδυόμενη αγορά που συγκέντρωνε γρήγορα καταναλωτές και κατανάλωση, ενώ το ιστορικό της βασίλειο — τα αρωματοπωλεία και οι πάγκοι της COROLLE — έμενε άθικτο, δυνατό, απρόσβλητο.

Είχε ήδη γνωρίσει την αρρώστια.

Ήταν ακόμη νέος, αλλά το σώμα του τού είχε ήδη ζητήσει μία φορά να πληρώσει τον λογαριασμό. Δεν μιλούσε ποτέ γι' αυτό για να κερδίσει συμπάθεια. Όταν την ανέφερε, μιλούσε γι' αυτήν όπως μιλάει κανείς για τον καιρό: ένα γεγονός, όχι μια τραγωδία.

Μου δάνεισε δύο χρόνια από τη συντροφιά του, μία μέρα την εβδομάδα κάθε μήνα, ταξιδεύοντας ανάμεσα σε πελάτες που δεν ήταν ούτε δικοί του ούτε δικοί μου.

Όσο κρατούσαν εκείνα τα ταξίδια, γίνονταν δικοί μας.

Μου έμαθε ότι ένας άντρας της Gillette που ήξερε να ακούει τη L'Oréal καταλάβαινε την αγορά καλύτερα από κάποιον που πουλούσε μόνο ξυραφάκια.

Μου πήρε το αντρικό αφτερσέιβ και το αντικατέστησε με ένα γυναικείο άρωμα, λέγοντάς μου ότι κάποιες φορές οι άντρες πρέπει να φορούν αυτό που θέλουν να καταλάβουν, όχι αυτό που είναι.

Με έλεγε μαθητευόμενο μάγο του, και ποτέ δεν το έλεγε για αστείο.

Το έλεγε γιατί το πίστευε.

Στους πελάτες, γίναμε γνωστοί απλώς ως «Τι Ωραία Εταιρεία».

Αυτό ήταν το σλόγκαν μας.

Λέγαμε πάντα ότι διασκεδάσαμε, και ότι γι' αυτό μας πλήρωναν.

Στο μεταξύ, ο κόσμος έξω ήταν διαφορετικός: εκείνοι που παραπονιούνταν πάντα, εκείνοι που είχαν πάντα παραπονεθεί, κι εκείνοι που δεν έκαναν απολύτως τίποτα και παρ' όλα αυτά παραπονιούνταν.

Πωλητές άλλων εταιρειών.

Δεν χρειάζονται ονόματα.

Μια μέρα με πήραν τηλέφωνο από το Μιλάνο, πολύ ευγενικά, για να μου ζητήσουν να σταματήσω να ταξιδεύω μαζί του.

Το τμήμα Προσωπικής Φροντίδας της Gillette στην περιοχή μου κατέρρεε και, κατά κάποιον τρόπο, η ευθύνη φαινόταν να είναι δική μου.

Σύμφωνα με κάποιους, πουλούσα L'Oréal χωρίς καν να το καταλαβαίνω.

Χωρίς προμήθειες.

Δωρεάν.

Ακριβώς όπως κάνω και σήμερα.

Γελούσαμε μ' αυτό για μέρες.

Η Gillette είχε χτίσει μια αυτοκρατορία γύρω από μια απλή υπόσχεση:

THE BEST A MAN CAN GET.

Τότε νόμιζα ότι ήταν διαφήμιση.

Χρόνια αργότερα, κατάλαβα ότι ήταν μια περιγραφή.

Γιατί μια μέρα, ένας ανταγωνιστής μου έδωσε ακριβώς αυτό.

Το όνομά του ήταν Giorgio Priolo.

Πέθανε στα πενήντα δύο.

Πολύ νωρίς για έναν άνθρωπο που είχε ακόμη πελάτες να συστήσει, αστεία να πει και μια ολόκληρη ζωή ραντεβού που η υγεία του δεν θα κρατούσε ποτέ.

Της έδωσα το όνομά του.

Η κόρη μου λέγεται Giorgia, και κάθε φορά που τη φωνάζω, φωνάζω κι εκείνον πίσω — για μια στιγμή, στο τραπέζι μου.

Δεν ήταν συνάδελφος.

Ήταν ο άνθρωπος που μου έμαθε ότι μια αντίπαλη εταιρεία, ιδωμένη από κοντά, είναι απλώς μια άλλη οικογένεια που δεν έχεις γνωρίσει ακόμη.

Αντίο, Giorgio.

Αυτή η σάγκα είναι τόσο δική σου όσο και δική μου.

Ferdinando